

således ikke er noget generelt behov for at omdanne ejerboliger til lejeboliger.

Det udelukker naturligvis ikke, at det i nogle tilfælde kunne være en god idé at etablere ældreboliger, ungdomsboliger eller almennyttige boliger ved køb af eksisterende boliger i stedet for ved nybyggeri. Det kunne måske være fornuftigt i et område, hvor der i dag opføres støttet byggeri, samtidig med at der i samme område er mange tomme ejerboliger. Det vil give nogle samfundsmæssige besparelser, og man vil endvidere få et mere velfungerende lokalt boligmarked, men der er nu en række problemer forbundet med en sådan ordning.

For det første siger det sig selv, at de opkøbte boliger vil komme til at ligge meget spredt, ligesom der vil blive tale om meget forskelligartede boliger, og begge dele kan alt andet lige medføre en mere besværlig og dermed dyrere drift og administration. Endelig skal der, hvis der skal ydes offentlig støtte til opkøbet, sikres den nødvendige kontrol med, at boligerne ikke købes til overpris.

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at SF forestiller sig, at boligejere, der kommer i økonomiske vanskeligheder, skal kunne overdrage boligen til et almennyttigt boligselskab og derefter blive boende på lejebasis. Det er måske en smuk tanke, men efter min opfattelse noget urealistisk. Fastsættelsen af prisen og forholdet til panthaverne vil i denne situation give anledning til store problemer, og en sådan ordning vil også indebære stor risiko for misbrug. På det foreliggende grundlag må jeg således afvise forslaget.

Det tredje forslag går ud på at give kommunerne en generel anvisningsret til hver fjerde ledige bolig i alle former for udlejningsejendomme samt i private andelsboligforeninger. Forslaget omfatter ikke nogen form for kompensation og indeholder reelt ikke begrænsninger, ud over at ordningen skal sikre kommunernes muligheder for at varetage boligpolitiske opgaver. Forslaget om en udvidelse af den kommunale anvisningsret har været fremsat flere gange.

Det er min opfattelse, at man så vidt muligt bør søge problemer løst ad frivillighedens vej, og jeg kan i den forbindelse oplyse, at jeg har haft kontakt til repræsentanter for institutionelle investorer med henblik på at undersøge, om det er muligt i tilfredsstillende omfang at opnå frivillige aftaler med disse investorer og at stille

ledige boliger til rådighed for løsning af bolig-sociale problemer.

Det er i øvrigt ikke korrekt, når det i bemærkningerne til forslaget anføres, at kommunerne i dag kun har anvisningsret til det almennyttige byggeri. Kommunerne har efter nærmere regler i lejelovgivningen anvisningsret til hver tiende ledige bolig i indeksfinansieret privat udlejningsbyggeri til løsning af boligsociale opgaver, og endvidere har kommunerne efter nærmere regler i byfornyelsesloven mulighed for at beslutte, at private udlejere skal stille hver tredje ledige bolig til rådighed til brug for kommunens genhusning i forbindelse med gennemførelse af byfornyelsesarbejder.

Endelig vil jeg gøre opmærksom på, at Folketinget i 1994 vedtog en lov om kommunal anvisningsret, og denne lov åbner mulighed for, at kommunen kan indgå aftale med ejere af private udlejningsejendomme i kommunen om i 5 år at få anvisningsret til højst hver fjerde ledige lejlighed mod at yde ejerne en godtgørelse, som for øvrigt betales af staten.

På denne baggrund kan jeg ikke tilslutte mig forslaget om at give kommunerne en generel anvisningsret i alle former for udlejningsboliger samt i private andelsboliger, idet jeg her vil gentage, at det er min opfattelse, at man først og fremmest må søge problemerne løst via frivillige aftaler.

Sonja Mikkelsen (S):

Da jeg så titlen på beslutningsforslaget, må jeg indrømme, at jeg umiddelbart tænkte, at det lød spændende. Jeg forventede at få oprullet nogle inspirerende punkter, som kunne drøftes med kommunerne, om, hvordan de kan tilrettelægge en aktiv boligpolitik ved siden af den aktive erhvervs politik, som enhver kommune med respekt for sig selv har – en aktiv boligpolitik, der sikrer alsidighed i boligmassen og sætter enhver kommune i stand til at løfte sin del af den boligsociale opgave, og en aktiv boligpolitik, der også fremmer ressourcebesparelser og motiverer til at fremme et godt miljø.

Værktøjerne til at gennemføre en aktiv boligpolitik er efter Socialdemokratiets opfattelse i høj grad til stede. Kommunalbestyrelserne bestemmer selv, hvor meget almennyttigt, hvor mange ældreboliger og hvor mange ungdomsboliger der skal bygges.

Kommunerne kan også selv prioritere projekterne sammen med boligforeningerne, så f.eks. miljøbevidste projekter kommer i første række.